

Barcelona Suites

Llegim l'inici dels onze contes amb què s'estrena Univers, el nou segell de Grup Enciclopèdia

"L'Enciclopèdia diu que, en música, la suite és una «composició instrumental formada per una successió de diverses peces -normalment, de característiques contrastades però en la mateixa tonalitat- concebuda per a ser interpretada íntegrament i en l'ordre donat». També fa referència a l'habitació d'un hotel, la talaia privilegiada des d'on podem observar la ciutat". Ho diu Ester Pujol a *Barcelona Suites*

(https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=Barcelona_Suites&cat=UNIVERS_LLIBRES), el llibre amb què s'estrena Univers

(<https://www.catorze.cat/noticia/12595/nou/univers/al/planeta/editorial>), el nou segell editorial del Grup Enciclopèdia, i on s'allotgen onze escriptors per escriure-hi, cadascun, un conte. Llegim com comencen aquests onze relats que comparteixen capital.

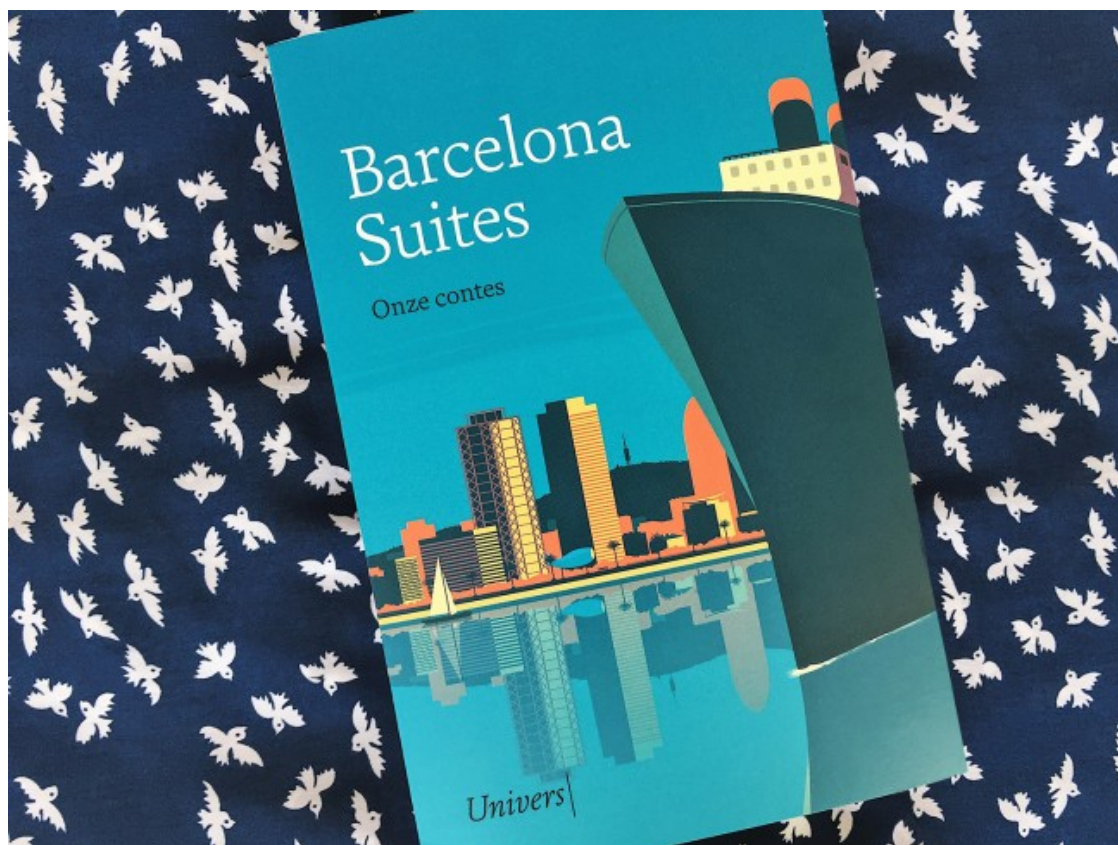


Foto: Catorze

Ciutat oblidada, Xavier Bosch

Quan vaig conèixer l'Andrés estava a punt de fer els quaranta. Feia deu anys que era a la presó. N'hi quedaven deu més.

Plàstic per reciclar, Roc Casagran

Barcelona és trista des que no hi ets. Des que no hi sou. Aquells carrers que vam conèixer juntes, que vam aprendre a estimar mentre ens anàvem descobrint, avui són una peixera enorme que contemplo amb l'expressió seca del moribund. Els peixets que hi neden tenen forma de turistes que carretegen maletes de rodes pel Raval, grups de joves que es fan selfies i s'emborratxen camí de la plaça Reial, parelles que se citen davant del Zurich i mai no s'acaben d'identificar, avis que donen veus als coloms perquè de vegades la solitud fereix l'ànima, maners que somien un futur com el que els van vendre mentre venen el que poden a qui poden, taxistes amunt i taxistes avall... I jo, jo no tinc esma ni de tirar-los unes molles de pa a l'espera que s'arremolinin al meu voltant, o moguin una mica la cua o la boqueta, que em facin saber que hi puc incidir d'alguna manera, en aquesta peixera urbana.

L'Atlàntida, Natàlia Cerezo

En arribar, li obria la porta del pis i la feia passar primer. La mare m'havia donat les claus a mi perquè era la gran. No la perdís de vista, em deia, i quan sortíem de l'escola li agafava la mà ben fort, tot i que ella sempre intentava deixar-se anar, i creuàvem els passos de zebra amb passes llargues, intentant no tocar l'asfalt, un per a cada ratlla de pintura blanca. La Jana saltava i mirava els cotxes, n'assenyalava un de groc; jo tenia els ulls clavats al semàfor i quan l'home verd començava a parpellejar, accelerava. La tibava fins a casa. Li prometia un berenar de llet amb galetes, la tele; però ella sempre volia sortir fora.

Dona i Ciutat, Empar Moliner

En Pere Bou n'ha tingut prou amb una llambregada a les fotos del tríptic, amb els noms i els currículums de les ponents a sota, per decidir-se. Li tirarà la canya a la sociòloga experta en temes de gènere. «Lara Martínez-Papell, Barcelona 1992». Descarta l'activista cultural musulmana i la cantant de rap, perquè li fa l'efecte que no hi tindria cap possibilitat, i també la presidenta del Consell Català de la Dona, perquè té seixanta anys. La foto de la sociòloga, nascuda l'any de les olimpíades, és la d'una noia emmurriada, amb ulleres grosses de pasta negra i maquillatge intens de postguerra.

Ha arribat l'hora de creure en tu, Jordi Nopca

Es diu Armand Clarà i des de la llunyana adolescència està convençut que té ànima de poeta, però no s'ha posat a escriure versos de debò fins aquest any. Va ser poc després de perdre l'última feina. La funcionària que li va confirmar que tindria un any i mig d'atur li va donar la primera idea per a un sonet quan li va fer saber que tenia el bigoti brut d'escuma -acabava de prendre un tallat.

Carta al fill, Sergi Pàmies

Intento reescriure la *Carta al pare* però invertint-ne els papers. En comptes del lament d'un fill que fa un inventari de retrets centrats en una figura paterna autoritària, m'agradaria recrear el plany d'un pare que qüestiona la manera de ser dels seus fills. A partir d'aquesta premissa -gens original, ho sé: hi ha precedents d'inversió kafkiana tan memorables com els de Quim Monzó, Haruki Murakami, César Aira i Jérôme Orsoni-, voldria adaptar la rancúnia de Kafka al món actual. El detonador ha estat una relectura recent de la carta. Fa trenta-cinc anys, quan la vaig descobrir, em va fascinar que fos un monument a la valentia construït des de la por. Kafka transformava la sinceritat, la desamparança i la culpabilitat no pas en elements de compassió sinó

en un manifest contra el destinatari de la carta en particular i contra l'autarquia patriarcal en general.

A l'ull de l'huracà, Adrià Pujol

La Barcelona de fi de segle era una ciutat de la Terra. Amb l'empenta recent dels Jocs Olímpics mudava la pell morta del franquisme, s'engalanava per a la festa d'Occident. I bullíem. Una dècada enrere, a l'altra punta, un buròcrata nord-americà assegurava que la Història s'havia acabat. Segons ell, la democràcia liberal era l'última etapa de la Civilització. El model definitiu. Quin mil-lenarisme. Nosaltres llegíem i actuàvem per contradir-lo. La universitat ens allargava l'hora de posar-nos a cotitzar i d'instal·lar-nos. De bar en assemblea, de manifestació en casa ocupada, la ciutat era l'escaquer d'una partida sense fi, contra el present i contra la Globalització.

La vigilància de l'art contemporani, Jordi Puntí

Recordo que em va vibrar el mòbil a la butxaca dels pantalons i vaig veure a la pantalla el nom de la Regina.

-Què? -vaig respondre en veu baixa. M'estalviava la formalitat de saludar-la perquè dins el museu teníem prohibit el mòbil. A més, feia tres setmanes que s'estava a casa meva i ens vèiem a tot hora. En aquells moments érem com germans.

A ciutat, Clara Queraltó

Una vegada el seu pare havia explicat que anant per Barcelona va trobar un carrer tallat perquè gravaven una pel·lícula. El seu pare havia anat a Barcelona una o dues vegades a la vida, però va tenir la sort d'enganxar com filmaven una escena. Es va quedar tot el matí mirant-s'ho i un dels homes del rodatge el va veure i li va preguntar si li agradaria fer cine. El seu pare, que era molt alt i guapot i vergonyós amb els desconeguts, va dir que ell no serviria per fer cine perquè era coix. El senyor li va dir que això no era cap problema, que Ricardo Montalbán, que havíem vist a tants westerns, era coix i no ho sabia ningú.

L'hotel de Santa Anna, Lluïcia Ramis

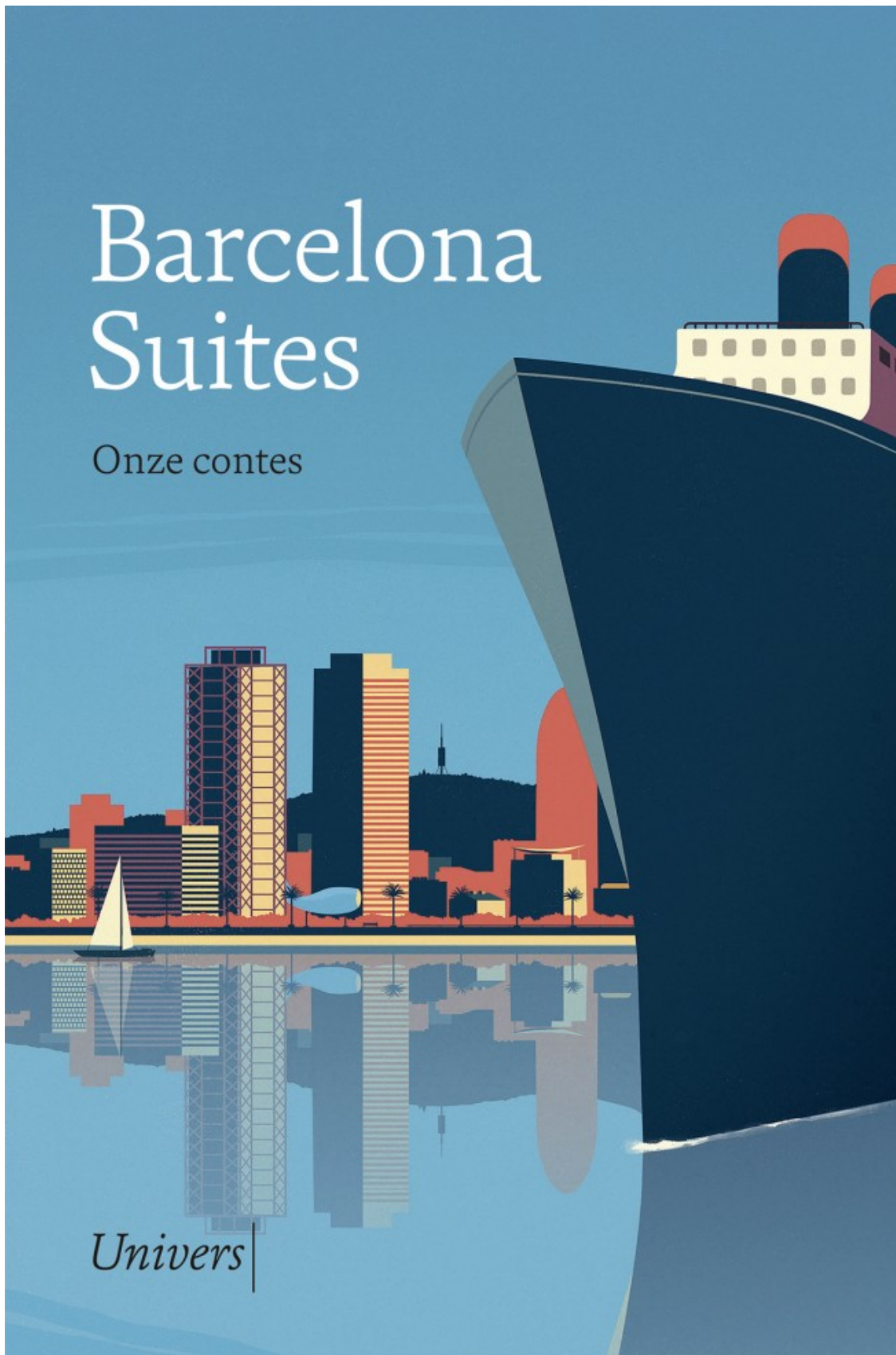
La primera vegada que vaig trepitjar Barcelona va ser el 1991. Tornàvem en furgoneta d'Itàlia, on havíem visitat familiars, i l'endemà agafaríem un vaixell a Mallorca. Entràrem per la Meridiana i vaig pensar que aquella era l'avinguda més lletja que havia vist mai. Als blocs de pisos, onejaven tendals verds i bruts, damunt la roba estesa que hi havia als balcons. Vaig imaginar les vides tristes que transcorrien rere aquelles finestres que els motors dels cotxes feien tremolar en endinsar-se a la ciutat.

Xiscles i pomes, Sílvia Soler

Em van dir que marxaven un diumenge a les dotze del migdia. Ho recordo amb tanta precisió perquè érem tots tres asseguts al pati de casa i acabaven de sonar les campanades de Sant Miquel del Port. Just després vam sentir un soroll sec seguit d'una xiscladissa.

Barcelona Suites

Onze contes



Barcelona Suites

([https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=Barcelona Suites&cat=UNIVERS LLIBRES](https://grupenciclopedia.cat/univers/fitxa/?id=Barcelona_Suites&cat=UNIVERS_LLIBRES))

© 2019 Xavier Bosch; Roc Casagran; Natàlia Cerezo; Empar Moliner; Jordi Nopca; Sergi Pàmies; Adrià Pujol Cruells; Jordi Puntí; Clara Queraltó; Lluïcia Ramis; Sílvia Soler

© 2019 Univers, per l'edició en llengua catalana